

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **Ing. M. J.**
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem AK Černého 517/13, Praha 8

proti
žalovanému: **Městský úřad Vrchlabí**
se sídlem Zámek 1, Vrchlabí 1

v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu spočívajícímu ve zveřejňování osobních údajů žalobce na webových stránkách žalovaného,

takto:

- I. Zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zveřejnění osobních údajů žalobce na webových stránkách žalovaného, a to konkrétně jména a příjmení, data narození, bydliště a e-mailové adresy žalobce v záznamech o postupu při poskytování informace na žádosti žalobce o informace ze dne 13. 4. 2016, ze dne 2. 6. 2016, ze dne 13. 6. 2016 a ze dne 14. 12. 2016, byl nezákonný.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12.200 Kč k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Černého 517/13, Praha 8, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Obsah žaloby

1. Žalobce označil za nezákonný zásah žalovaného vůči svojí osobě to, že na svých webových stránkách dostupných na URL www.muvrchlabi.cz zveřejnil osobní údaje žalobce, konkrétně
2. jeho jméno, příjmení, den narození, místo bydliště a e-mailovou adresu v neanonymizovaných záznamech o postupu při poskytování informace ze dne 13. 4. 2016, čj. PD/8966/2015/OD-VR/Sch, ze dne 2. 6. 2016, čj. PD/11360/2015/OD-VR/Pe, ze dne 13. 6. 2016, čj. PD/1717/2016/OD-VR/Pe, a ze dne 14. 12. 2016, čj. PD/105/2016/OD-VR/Sch. Jednalo se o žádosti žalobce o poskytnutí informace ze dne 1. 4. 2016, ze dne 27. 5. 2016 (dvě) a ze dne 5. 12. 2016 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).
3. Žalobce uvedl, že si je vědom toho, že zveřejněním zmíněných záznamů žalovaný zřejmě zamýšlel splnit svou povinnost dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, tj. zveřejnit poskytnuté informace. Dle jeho názoru však povinný subjekt nemá povinnost, ani diskreci správního uvážení zveřejnit spolu s poskytnutými informacemi též osobní údaje žadatele. Nic takového nelze ze žádného právního předpisu dovodit. Z ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím naopak vyplývá povinnost povinného subjektu postupovat při poskytování informací v souladu s právní úpravou ochrany osobnosti a ochrany osobních údajů. Žalovaný však postupoval v rozporu s tímto ustanovením, neboť neměl a dosud nemá žádné oprávnění k tomu zveřejňovat spolu s odpovědí na žádost o informace žalobce i jeho osobní údaje. Žalobce v této souvislosti odkázal i na Metodické doporučení k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, které vydal odbor veřejné správy, dozoru a kontroly Ministerstva vnitra (2015), a upozornil, že postup žalovaného je v rozporu i s touto metodikou.
4. Podle žalobce bylo zasaženo do jeho ústavně zaručeného práva na ochranu soukromí, specificky pak osobních údajů, neboť je-li na internetové stránce přístupné tzv. robotům zveřejněn e-mail, dochází ze strany automatizovaných software k jeho záznamu do databází, které jsou následně využívány za účelem zasílání nevyžádaných obchodních sdělení. Namítl i to, že řízení o přestupku je soukromé, a žalovaný nemá žádné právo seznamovat veřejnost s tím, že žalobce zastupuje obviněné z přestupku, a z jakého. Žalobce se cítí postupem správního orgánu ohrožen i na svém osobním bezpečí, jakož i na bezpečí svých blízkých, neboť zveřejňování jeho osobních údajů může vést k útokům na žalobce ze strany veřejnosti, proto považuje zásah žalovaného za velmi závažný. Žalobce na podporu své argumentace odkázal i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2017, čj. 8 A 46/2017-27, který řešil velmi podobný případ.
5. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním svých osobních údajů a osobních údajů svého právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu a navrhoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
6. V žalobním petitu žalobce požadoval, aby žalovanému bylo zakázáno pokračovat ve zveřejňování shora specifikovaných osobních údajů žalobce na internetových stránkách

žalovaného, *in eventum*, aby soud deklaroval, že shora specifikovaný zásah byl nezákonný.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že si je vědom toho, že zveřejněním odpovědi na žádost o poskytnutí informace včetně osobních údajů žalobce postupoval v rozporu s příslušnými právními předpisy. Zároveň však odmítl názor žalobce, že by se mělo jednat o „umístění na pomyslný pranýř“, či účelové zveřejnění osobních údajů za účelem zastrašení žalobce či dalších potenciálních žadatelů o informace. Žalovaný prohlásil, že jeho postup v rozporu s příslušnými právními předpisy byl výhradně důsledkem nesprávného postupu a nedostatečného poučení a kontroly úřední osoby, která je zodpovědná za zveřejňování informací poskytnutých na žádost dle ustanovení § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. K podobnému pochybení došlo i u dalších žádostí, nikoli pouze v případě žalobce. Po upozornění na nezákonnost tohoto postupu byly jednotlivé zveřejněné dokumenty postupně anonymizovány. V případě dokumentů s osobními údaji žalobce a dalších došlo k prodlevě a ještě v prosinci 2017 byly zveřejněny v původní podobě bez anonymizace.
8. Žalovaný současně sdělil soudu svůj záměr uspokojit žalobce tím, že veškeré dokumenty obsahující jeho osobní údaje, které byly zveřejněny na internetových stránkách Městského úřadu Vrchlabí, byly z těchto internetových stránek odstraněny a nahrazeny dokumenty anonymizovanými. Má proto zato, že by mělo být řízení zastaveno. K otázce nákladů řízení žalovaný uvedl, že pokud by žalobce učinil místo podání žaloby výzvu na jeho adresu k odstranění závadného stavu, byla by neprodleně náprava učiněna shora uvedeným způsobem. Proto navrhl, aby bylo v daném případě pro rozhodování o nákladech řízení analogicky užito ustanovení § 142a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a žalobci náklady řízení nepřiznány. Dodal, že se s podobným jednáním, tedy v podstatě s bezdůvodným podáním žalob, jejímž jediným a zcela evidentním úmyslem je „vysoudit“ náklady řízení, setkává stále častěji.

III. Replika žalobce

9. Žalobce v obecné rovině vyslovil souhlas se žalovaným v tom, že se nejprve mohl obrátit na něj s požadavkem na odstranění osobních údajů, nicméně zákon nic takového nevyžaduje a výslovně připouští podat bez dalšího žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, zvláště pokud je požadován pouze deklaratorní výrok. Uvedl, že toliko využívá svých práv a domáhá se soudní ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu. Otázkou je dle jeho názoru také účinnost postupu, když by se žalobce nejprve obrátil na žalovaného se žádostí o odstranění osobních údajů. Žalovaný by osobní údaje žalobce možná anonymizoval, možná by se omluvil, nelze však vyloučit, že by pochybení neuznal a věc nenapravil. Dle žalobce bylo na místě, aby proběhl soud, aby mohl na základě rozsudku nárokovat újmu způsobenou nesprávným úředním postupem žalovaného, a především je na místě, aby soud vyslovil, že takto žalovaný postupovat nemůže.
10. Žalobce dále uvedl, že kvůli již provedené anonymizaci trvá nadále jen na deklaraci, že zásah žalovaného byl nezákonný, a tedy se nemůže jednat o nepřípustnost návrhu dle § 85 s. ř. s. Příčinná souvislost mezi nezákonným zásahem a zkrácením veřejných

subjektivních práv žalobce je zde jasná, protože ke zveřejnění osobních údajů došlo na stránkách žalovaného, a to žalovaným, jak vyplývá též z jeho sdělení. Žalobci bylo nepochybně zasaženo ze strany orgánu veřejné moci do ústavně zaručeného práva na soukromí.

11. K výtce žalovaného, že se žalobce neobrátil přímo na něj, žalobce uvedl, že to nebylo jeho povinností. Pokud žalovaný dovozuje povinnost jakési předžalobní výzvy, nic takového ale v soudním řádu správním uvedeno není, institut předžalobní výzvy je ryze soukromoprávní záležitostí, kterou nelze v oblasti správního soudnictví aplikovat. Účelem podání žaloby bylo také preventivní působení na žalovaného, jakož i dosažení jistoty ohledně toho, zda je postup žalovaného v souladu se zákonem či nikoliv, a to zejména s ohledem na možnost pozdějšího nárokování náhrady újmy způsobené nesprávným úředním postupem žalovaného.
12. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že podáním žaloby bylo sledováno „vysouzení nákladů řízení“. Pro žalobce bude soudní výrok o nezákonném zásahu formou zadostiučinění. Sám žalobce se nedomáhá na žalovaném žádného majetkového plnění. Má zato, že nemůže být poškozen na majetku nepřiznáním nákladů řízení jenom proto, že podal žalobu a že mu jeho právní zástupce poradil, že nejistější řešení věci bude zejména soudní cestou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
14. Skutkové okolnosti nejsou mezi účastníky sporné. Není tak sporu o tom, že na webových stránkách žalovaného byl zveřejněn seznam došlých žádostí o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím a informace o způsobu vyřízení jednotlivých žádostí. Stejně tak není sporu o tom, že tyto dokumenty byly na webové stránky žalovaného veřejně přístupné veřejnosti umístěny v neanonymizované podobě, bylo z nich tedy možno zjistit jméno, příjmení, datum narození, adresu trvalého bydliště a e-mailovou adresu žalobce.
15. Tento dokument dále obsahoval informaci o tom, kdy podal žádost o poskytnutí informací, čeho se týkala a jak byla vyřízena.
16. Žalovaný ve svém vyjádření potvrdil, že zmíněné informace v neanonymizované podobě byly na jeho webových stránkách veřejně přístupné veřejnosti ještě v prosinci 2017. V době zaslání vyjádření soudu, tj. ke dni 1. 2. 2018, již zmíněné dokumenty nahradil jejich anonymizovanou verzí. Žalobce po provedení požadované anonymizace na žalobě setrval a domáhá se deklarace nezákonnosti zveřejnění shora uvedených údajů týkajících se jeho osoby na webových stránkách žalovaného.
17. Podle ustanovení § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo

určení toho, že zásah byl nezákonný.

18. Podle ustanovení § 83 s. ř. s. věty první je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah.
19. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce o nezákonném zásahu dozvěděl. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.
20. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
21. Žaloba byla podána dne 15. 1. 2018, tj. ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s. včas, neboť žalobce tvrdí, že se o nezákonném zásahu do svých práv dozvěděl dne 6. 12. 2017, a z ničeho nevyplynulo, že by se tak stalo v jiný okamžik. Přípustnost žaloby v tomto případě nelze podmiňovat vyčerpáním prostředku nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s, neboť právní řád v případě postupu žalovaného spočívajícího ve zveřejnění osobních údajů žalobce na webových stránkách žádný formalizovaný prostředek nápravy nenabízí. Žaloba je tedy přípustná a včasná.
22. Jak je již shora uvedeno, v posuzovaném případě bylo zveřejněno jméno, příjmení, datum narození, adresa trvalého bydliště žalobce a jeho e-mailová adresa. Jedná se o údaje, na základě kterých je bezpochyby možné danou osobu jednoznačně identifikovat i kontaktovat. Přitom právo na ochranu osobních údajů je zakotveno v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož *[k]aždý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.*
23. Krajský soud při posouzení věci vycházel z již konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se ochrany osobních údajů. Obecná východiska týkající se ochrany osobních údajů vyjádřil tento soud např. v rozsudku ze dne 12. 2. 2009, čj. 9 As 34/2008-68 (všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž konstatoval, že *„zpracování osobních údajů vychází ze zásady, podle níž právo disponovat s osobními údaji náleží fyzické osobě, k níž se tyto informace vztahují (subjektu údajů), a nikoli tomu, kdo je jejich držitelem. Je proto logické, že základním právním titulem pro zpracování osobních údajů je z principu věci souhlas subjektu údajů. Požadavek souhlasu však není zákonem stanoven jako absolutní. Zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého nebo osobního života.“*
24. Dle ustanovení § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), se osobním údajem rozumí *„jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu“*. Osobní údaj ve smyslu citované definice tedy představuje taková skutečnost či informace, na jejímž základě (příp. v kombinaci s dalšími prvky) lze přímo či nepřímo zjistit identitu konkrétní osoby. Novelou provedenou zákonem č. 439/2004 Sb. byl z výše citovaného § 4 písm. a) vypuštěn dovětek *„O osobní údaj se nejedná, pokud je třeba ke zjištění identity subjektu údajů nepřiměřené množství času, úsilí či materiálních*

prostředků.“ Z důvodové zprávy k citovanému zákonu plyne, že zákonodárce při této změně vycházel ze zkušeností a poznatků souvisejících s nástupem a rozvojem informačních technologií, kdy dosažení a zjištění identity subjektu údajů v dnešní době již nevyžaduje nijak výjimečné úsilí ani materiální prostředky. Zjištění identity subjektu je v současné době snazší a lze ji docílit nejen s menším množstvím vynaloženého úsilí, ale i s menším množstvím vstupních informací. Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku již například uznal, že osobním údajem může být i číslo mobilního telefonu, přičemž vyšel z toho, že „[p]lná identita fyzické osoby v současných podmínkách technologicky vyspělé společnosti, tj. za vysokého stupně rozvoje elektronických a jiných médií, která jsou většinou populace snadno dostupná, ve své podstatě neznamena nic jiného, než možnost tuto osobu určitým způsobem kontaktovat, aniž by bylo nutno znát místo jejího aktuálního pobytu. Proto se výklad pojmu ‘osobní údaj’ nemůže omezit striktně jen na znalost např. rodného čísla, adresy či pracoviště subjektu údajů“. V citovaném rozsudku tedy soud zaujal rozšiřující výklad pojmu osobní údaj a jako test stanovil možnost určitou osobu nějakým způsobem kontaktovat.

25. Žalovaným zveřejněné dokumenty v posuzovaném případě tedy obsahují osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Zásah v podobě zveřejnění osobních údajů tedy byl bez ohledu na účel zveřejnění zaměřen proti žalobci.
26. Ustanovení § 5 odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím umožňuje povinnému subjektu vedle povinně zveřejňovaných informací dobrovolně zveřejnit i další informace, avšak při respektování výjimek uvedených v tomto zákoně. Jednu z těchto výjimek upravuje § 8a, který povinnému subjektu ukládá, aby osobní údaje poskytl pouze v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 8. 2018, čj. 9 As 198/2018-37, konstatoval, že „rozhodne-li se povinný subjekt zveřejnit aktivně kromě zákonem povinně zveřejňovaných informací i další informace (např. o počtu a charakteru žádostí, které v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím vyřizoval), je povinen respektovat veškerá omezení týkající se nakládání s osobními údaji. Zákon o svobodném přístupu k informacím tedy žalovanému neumožňoval a neumožňuje, aby s osobními údaji, které získal v rámci plnění povinností povinného subjektu dle zákona o svobodném přístupu k informacím, jakkoliv volně nakládal.“ Zdůraznil tedy výslovně dodržování podmínek vyplývajících ze zákona o ochraně osobních údajů, tj. aby při nakládání s osobními údaji získanými v souvislosti s plněním povinností povinného subjektu dle zákona o svobodném přístupu k informacím tento subjekt postupoval v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů.
27. Zpracováním údajů se rozumí mimo jiné i jejich zveřejňování (§ 4 písm. e/ zákona o ochraně osobních údajů). Zveřejněným osobním údajem se dle § 4 písm. l) zákona o ochraně osobních údajů rozumí „osobní údaj zpřístupněný zejména hromadnými sdělovacími prostředky, jiným veřejným sdělením nebo jako součást veřejného seznamu“. Umístění osobních údajů na webové stránky neomezeně přístupné třetím osobám, které žalovaný provozoval a které podléhaly jeho kontrole, tj. byl schopen ovlivnit jejich obsah a udržování těchto údajů přístupnými, lze jednoznačně podřadit pod pojem zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Jinými slovy, tímto technickým postupem za využití počítače a počítačové sítě dojde ke zpracování informace, které vyústí v její zpřístupnění blíže neurčenému okruhu osob na webové stránce, čímž se naplní všechny znaky zpracování osobních údajů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2018, čj. 3 As 3/2017-38). Umístěním

shora uvedených dokumentů, které obsahovaly osobní údaje žalobce, na webových stránkách žalovaného, proto došlo k jejich zveřejnění ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů.

28. Ze shora uvedeného vyplývá, že žalovaný byl při zpracování a zveřejnění osobních údajů, které získal v řízeních o žádostech o poskytnutí informací jejich správcem ve smyslu § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů. Vztahovaly se tak na něj povinnosti vyplývající ze zákona o ochraně osobních údajů. Tento zákon spočívá na tzv. zásadě omezení účelem, která je vyjádřena v § 5 odst. 1 písm. a), d), f), g) a h). Osobní údaje musejí být shromažďovány pro stanovené účely, výslovně vyjádřené a legitimní a nesmějí být dále zpracovávány způsobem neslučitelným s těmito účely. Současně osobní údaje nesmějí být zpracovávány pro (sekundární) účely neslučitelné s primárním účelem, přičemž slučitelnost je třeba vnímat úzce coby „přímou souvislost“ s původním účelem.
29. Žalobce při podání žádostí o poskytnutí informací postupoval dle § 14 zákona o svobodném přístupu k informacím, dle jehož odstavce druhého uvedl své osobní údaje výhradně pro potřeby identifikace žadatele a vedení řízení o podané žádosti, přičemž tento účel byl plně zkonsumován již vyřízením žádosti. Jakékoliv další zpracování (zveřejňování) takto získaných osobních údajů zákon nepředpokládá a k dosažení popsaného účelu to není jakkoliv nezbytné. Následné zveřejnění osobních údajů tedy nepochybně překračovalo stanovený účel, pro který mohl žalovaný dané osobní údaje zpracovávat, čímž došlo k porušení práv žalobce. Mimo rámec účelu, pro nějž byly shromážděny, by bylo možné osobní údaje dle druhé části § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů dále zpracovat v mezích § 3 odst. 6 tohoto zákona, nebo pokud k tomu dal subjekt (tj. žadatel) předem souhlas. Ani jedna z těchto situací v projednávaném případě nenastala (k uvedenému srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, čj. 9 As 198/2018-37).
30. Vzhledem k uvedenému je nutno uzavřít, že žaloba byla podána důvodně, neboť nebylo sporu o tom, došlo k neoprávněnému zveřejnění osobních údajů žalobce, čímž bylo zasaženo do jeho právní sféry ve smyslu porušení práva na soukromí.
31. Ke stanovisku žalovaného, že ve věci mělo být řízení o žalobě zastaveno, když veškeré dokumenty obsahující osobní údaje žalobce již byly z předmětných internetových stránek odstraněny a nahrazeny dokumenty anonymizovanými, krajský soud poukazuje na ustanovení § 87 odst. 1 s. ř. s., dle něhož rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. V souladu s odstavcem druhým citovaného ustanovení proto musel deklarovat nezákonnost žalovaného zásahu.

V. Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na shora uvedené krajský soud v souladu s ustanovením § 87 odst. 2 s. ř. s. určil, že předmětný zásah specifikovaný ve výroku I. tohoto rozsudku byl zásahem nezákonným.
33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu a replika k vyjádření žalovaného) po 3.100 Kč, k tomu má nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).
34. Dlužno dodat, že na stanovení náhrady nákladů nemohlo mít vliv, z jakého důvodu či za jakým účelem žalobce podal svoji žádost o poskytnutí informací. Podstatné je, že žalovaný se dopustil vůči žalobci nezákonného zásahu, proti němuž se žalobce bránil zásahovou žalobou, která byla shledána důvodnou.
35. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 23. dubna 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu